

עפ"ת 12185/12/13 - מירבי אמשיקאשביли נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 13-12-12185
07 ינואר 2014

בית משפט מחוזי בארכ שבע

לפני: כבוד השופט טלי חיימוביץ

בעビין: מירבי אמשיקאשביли באמצעות ב"כ עוז איתי יצחק

המעורער

נ ג ד

מדינת ישראל באמצעות עוז אידי ביטון מפמ"ד

המשיבת

פסק דין

ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה בארכ שבע (סגן הנשיא, כב' השופט לנדרמן), מיום 18.11.13 בתיק המ"ש 13-08-204, לפיה דחה את בקשתו של המערער להערכת מועד להישפט.

מדובר בהודעתה שלום קנס, אשר נרשמה לערער ביום 25.10.12 בגין עבירה בנסיבות לתקנה 38ב(א) לתקנות התעבורה (נהוגה ללא חגורת בטיחות). המערער הגיע לטענתו, בקשה להישפט בתוך מניין 90 הימים הנקובים בחוק, אך לא קיבל זימון לדין, והעבירה נרשמה לחובתו במרשם עבירות התעבורה. על כן, בתאריך 1.8.13 הגיע לבית המשפט קמא בקשה להערכת מועד להישפט. בבקשתו טען, כי הגיש את הבקשה במועד, וכן עומדת לו הגנה טובה, כי בהיותו נהג מוניטי, הוא נהנה מההגנה המנויות בתקנה 38ג(3)(5) לתקנות התעבורה, של נהג מוניטי המסייע נושא בשטח עירוני, וכי בעת שנעצר על ידי השוטר ישב במושב האחורי נושא אשר ירד מהמנית, עת עוכבה על ידי השוטר.

בתאריך 13.8.13 דחה בית משפט קמא את בקשת המערער (להלן: "ההחלטה הראשונה"). נקבע כי הבקשה הוגשה ללא תצהיר ולא ראייה אחרת המראה לכואורה כי שלח את הבקשה להישפט. הتبיעה גם בדקה ולא מצאה כל ראייה לכך במערכת המחשב של המשטרה. לגופו של עניין נקבע, כי מתגובה המערער לשוטר שרשם את הדוח, עולה כי הוא מודה בעבירה. לפיכך, לאחר שלא עמד המערער בדרישות החוק, נדחתה הבקשה.

בתאריך 21.10.13 הגיע המערער בקשה נוספת, אותה כינה "בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט". נטען, כי אין דרישת חוקית לשלוח את הבקשה להישפט בדואר רשום, ולכן לא ניתן להאשים את המערער בכך שבקשתו להישפט לא טופלה, בין אם מדובר שאבדה בדואר או במשטרת. בקשה זו צרף המערער תצהיר בו טען כי שלח את הבקשה במסגרת 90 הימים בדרכ המנויות בתקנות. הוא חזר על טענתו כי הוריד נושא בדיק בעת שעצר אותו השוטר, וכך היו מכונים דבריו, לפיהם בדיק הוריד "ניסיעה".

בית משפט קמא דחה את בקשתו, בהחלטה נשוא הערעור מיום 18.11.13 (להלן: "ההחלטה השנייה"). בית משפט קמא חזר על הקביעה כי לא צורפה אסמכתא המUIDה על המשלוח, והדרישה לשלוח את הבקשה להישפט בדואר

רשום מופיעה בבקשתה להישפט עצמה וכן בגב דוח בירית המשפט. אשר לטענת הגנה, חזר בית משפט קמא על קביעתו כי מדובר באמירה המהווה הודיה. עוד נקבע, כי אין לבקשת זכות לעיון חוזר בנסיבות אלה.

בכתב הערעור מלין המערער על קביעות בית משפט קמא.

לטענתו, תקנה 42(א) לתקנות סדר הדין הפלילי מורה כי הودעה על בקשה להישפט לפי סעיף 229(א) לחוק, תהיה על גבי הספק שבטופס 8 א שבתopsis, ובטופס זה אין דרישת שלוחה בדואר רשום. הנחיות המשטרת אינן יכולות להוסיף על הוראות החוק, הקובעות את אופן שלוחה הבקשה. לכן, כאשר צرف המערער תצהיר לפיו שלח בדואר, עמד בנטול המוטל עליו להוכיח את השלוחה. כן נטען, כי המערער לא הודה בביטול העבירה שכן מהדברים שנרשמו מפי עולה, כי בזה הרגע ירד נסע, ועל כן לא ביצע כל עבירה. למורת זאת השטור לא יותר על רישום הדוח ולא ציין כי בעת שהמוניית נעצרה לא היה נסע במושב האחורי, ונמנע מলצין שברגע שעצר את המערער הנסע יצא מהמונייה.

בפתח הדיון, שהועמד ב"כ המערער על כך שההחלטה הראשונה היא ההחלטה הרלוונטית, עליה היה רשאי לערעור, שכן אין הлик כפי שנקט של עיון חוזר, והדרך לשנות החלטות היא באמצעות ערעור, עתר להאריך את המועד להגיש ערעור.

ב"כ המשיבה התנגד לקבלת הערעור והבקשה להאריך את המועד.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים נחה דעתך כי דין הערעור, וגם הבקשה להאריך את המועד להגישו, להידחות.

המערער היה מיזג עת הגיש את הבקשה הראשונה. בית משפט קמא דחה את הבקשה, וברגע זה הייתה פתוחה בפניו של המערער הזכות להגיש ערעור על החלטה זו. הוא לא עשה כן, אלא הגיע ללא כל זכות לבדוק את הבקשה השנייה. ההחלטה השנייה אינה יכולה להיות נושא ערעור, שכן לא הייתה לו כל זכות לבדוק להגיש בקשה לעיון חוזר על ההחלטה הראשונה. על כן, יתיחס הערעור רק להחלטה הראשונה.

אשר להחלטה זו, גם אם נודיע לב"כ המערער אודוטיה, רק בחודש 10/13,قطענו, עדין אחר בהגשת הערעור, ולא הובאה בפני כל עילה להאריך את המועד להגשת הערעור.

גם לגופו של עניין, אין ממש בערעור.

בית משפט קמא דחה את הבקשה, מהטעם שהוגשה ללא תצהיר, ולא רואה להוכיח כי הבקשה להישפט נשלחה במועד. המערער אינו חייב,قطענו הסיגור, לשלווח את הבקשה להישפט בדואר רשום, ורשיי הוא לשלהוח בכל דרך שיבחר. עם זאת, נטל ההוכחה כי שלח אותה, מוטל עליו, ואם בחר לשלווח אותה ללא אסמכתא לשלוח, אין הוא יכול להוכיח את המשלוח באמצעות תצהיר. אין די בכך, וצדוק בית משפט קמא כשדחה טענה זו, בפרט כאשר אין כל

אינדיקציה לקבלת הבקשה במערכת המחשב של המשטרה.

גם טענת ההגנה לא נטמכה בתצהיר, ועל כן דין דחיה.

בנוספ', בית משפט קמא בדק את דברי המערער לשוטר, ולא עולה מהם הנטען בבקשתו, דהיינו, כי בעת העיכוב עצמו, ירד מהרכבו נסוע. הדברים דוויקו מתיישבים עם העובדה שהנוסע ירד לפני העיכוב, שאם לא כן, הדברים היו באים לידי ביטוי בדברי הנוהג.

אשר על כן, לא נפללה טעות בהחלטת בית משפט קמא, ואני>Dוחה את העrüור.

ניתן והודיע היום, ו' שבט תשע"ד, 07 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.